

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

כ.ה. קובל: לכמה? לאיזה מספר הם תפחו השלושים?

העד סמואלוב: אינני יודע בדיוק כן, אבל זה אני חושב ללא ספק
 עברו 60 50. אבל הדבר הזה אני חושב הדסה ללא ספק יודעת
 כמה מיטות היו שם.

היו"ר: תודה רבה.

ה פ ס ק ה

היו"ר: הגברת נחמה בן שך?

העדה בן שך: כן

היו"ר: בתיק 341/96. ואני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל
 האמת ורק את האמת.
 הגברת נחמני מפרקליטות המדינה היא תשאל אותך שאלות.

חקירת העדה גברת נחמה בן שך - עו"ד נחמני
 עו"ד נחמני: את ודאי יודעת למה זומנת לועדה?

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: עכשיו יש לך, מי שמסר את השם שלך כאחת מהעובדות
 בבית החולים בעין שמר,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: ראש העין.

עו"ד נחמני: ראש העין סליחה. ראש העין היה פרופסור שמיר.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: עכשיו באיזה שנים באיזה תקופה עבדת בראש העין?

עו"ד נחמני: אני סיימתי את בית ספר לאחיות בספטמבר 49, או תחילת
 ספטמבר 49 וכחודש אחרי זה פתחו את המחלקה בסך הכל היתה
 מחלקה לילדים בראש העין ואני נשלחתי עם צוות מתחילה.
 הייתי שם אני חושבת אם זה היה באוקטובר אני לא זוכרת אם
 זה היה באוקטובר נובמבר חלק מדצמבר. אני חושבת שבסוף
 דצמבר חליתי ואושפזתי בירושלים ואחרי זה כבר לא חזרתי
 לשם.

עו"ד נחמני: אז היית איזה חודשיים?

גב' נחמה: למעלה מחודשיים, למעלה מחודשיים. אני חושבת שזה היה
 בסוף דצמבר שחליתי.

עו"ד נחמני: אז היית בעצם בעת פתיחת המחלקה.

גב' נחמה: כן. כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: עכשיו כשאת אומרת שנפתחה המחלקה היו לכם הנחיות להערכות של פתיחת המחלקה מי היה בפתיחת המחלקה? איזה צוות היה את יכולה להגיד?

גב' נחמה: היו אחיות, היו רופאים.

עו"ד נחמני: שמות את זוכרת?

גב' נחמה: היתה אופירה אהרוני ששמעתי שהיא נפטרה כבר.

עו"ד נחמני: היא היתה האחות הראשית?

גב' נחמה: אני חושבת שכן. כן. היא היתה בוגרת ממני בכמה שנים שהיא סיימה את בית הספר כמה שנים לפני.

עו"ד נחמני: כן?

גב' נחמה: אני לא זוכרת. אני זוכרת עוד אחיות שהיו אני לא זוכרת אם היו מיד בשלבים הראשונים של הפתיחה ביום הפתיחה או בשלבי ההכנה זו היתה נעמי לחמן ששמה היום סמואלוב. וזיוה קוסטיצקי להיס. אני לא זוכרת אם היא היתה ממש בפתיחה. והיו עוד אחיות שאני לא זוכרת.

עו"ד נחמני: ומי היו הרופאים שהיו בפתיחת בית החולים?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימו בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: היה פרופסור שמיר ופרופסור מטות שהתחלפו שהם היו
הרופאים הבכירים שהתחלפו לסירוגין.
אחר כך הגיע,

עו"ד נחמני: פרופסור מטות בחיים עדיין?

היו"ר: לא לא הוא נפטר.

גב' נחמה: אחר כך הגיע דוקטור מנדל מדרום אפריקה. רופא צעיר.

עו"ד נחמני: את היית גם בתקופתו של דוקטור מנדל?

גב' נחמה: כן כן.

עו"ד נחמני: היית.

גב' נחמה: כן כן.

עו"ד נחמני: שכיום הוא פרופסור כבר.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: כמה זמן היית בתקופתו של פרופסור מנדל?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: התקופה הזאת שאני לא זוכרת אם הרופאים היו מתחלפים
 אני יודעת שאני, אנחנו גרנו שם בחודשיים האלה הייתי שם
 נטו. הכל. גרנו שם גם ואחר כך הגיעו גם רופאים צעירים
 היה פרופסור אליקים. ופרופסור סמואלוב כרופאים צעירים
 שהגיעו אז ארצה או זמן קצר.

עו"ד נחמני: עכשיו רופאים כמו דוקטור פרוינד מוכרת לך?

גב' נחמה: לא. אני זוכרת גם שהגיע איזה רנטגנולוג היה. נדמה לי
 רנטגנולוג או רופא ילדים אני לא זוכרת אם רנטגנולוג או
 רופא ילדים הונגרי. ממוצא,

עו"ד נחמני: את זוכרת את השם שלו?

גב' נחמה: לא. גם אשתו היתה איתו. אני לא יודעת אם היא היתה
 רופאה או לא רופאה בכל אופן היא עבדה במטבח, מטבח תזונת
 ילדים זה מעבר לבישול של עקרת בית.

עו"ד נחמני: כן. עכשיו כמה איך היה בעצם את אומרת שאת היית בעת
 הפתיחה. מה איזה הערכות היתה של כמה מיטות היו? איך
 ניראה בית החולים בעת הפתיחה. איזה סוג של ילדים הובא
 לשם? איך הוא הובא לשם? את יכולה לפרט לועדה?

גב' נחמה: עד כמה שזכור, א' אנחנו פתחנו החל בדברים הפיזיים
 להעביר את המיטות ולסחוב את המיטות

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: כמה מיטות היו זכור לך?

גב' נחמה: עשרות.

עו"ד נחמני: עשרות מהתחלה או,

גב' נחמה: כן כן.

עו"ד נחמני: או שזה התפתח אחר כך?

גב' נחמה: לא די מהר זה התמלא.

עו"ד נחמני: כשאת אומרת עשרות זה,

גב' נחמה: אני לא אגיד 70.

עו"ד נחמני: זה יותר מ-50 זה יותר מ-70 זכור לך?

גב' נחמה: את יודעת הילדים בבית החולים גם בהדסה בירושלים לא
הסתפקו רק בשם של ילד. היה לכל ילד גם מספר. כדי למנוע
טעויות. זה לצורך הניהול הפנימי של המחלקה.

עו"ד נחמני: כן?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: ואני זוכרת במקרה מספר של ילד 33. למה אני זוכרת את המספר הזה? מפני ששם היתה מכת עכברים בראש העין זה היה אחרי פינוי מהצבא הבריטי עם הביתנים. ואני זוכרת את המספר הזה 33 הוא נושך על ידי עכבר.

עו"ד נחמני: כן עכשיו כשאנחנו מדברים כדי שזה יהיה לפרוטוקול יש לנו עדויות אחרות בנושא הזה מדברים על איזה שנה ואיזה תאריכים פחות או יותר.

גב' נחמה: 49 אוקטובר.

עו"ד נחמני: אוקטובר עד?

גב' נחמה: נובמבר דצמבר.

עו"ד נחמני: זה יכל לפלוש גם לתחילת שנות ה-250?

גב' נחמה: לא לא.

עו"ד נחמני: לא?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: כלומר דצמבר זה הגג של 49.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: עכשיו יכול להיות שהיו כ-90 מיטות בין 90 ל-100 מיטות בתקופתך?

גב' נחמה: לפי כמות, אני חושבת שלא כי לפי כמות הצוות שזכור לי שהיה לא היה צוות כל כך גדול בשביל 90 מיטות.

עו"ד נחמני: לפי דעתו של פרופסור מנדל זה התחיל עם 40 מיטות זה מתקבל על הדעת?

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: ואחר כך זה גדל עד כמעט 100 מיטות.

גב' נחמה: זה כבר לא בזמני. לא. הצוות היה לא זכור לי צוות כל כך גדול שיוכל לטפל,

עו"ד נחמני: עכשיו את אומרת צוות. הצוות המשרדי זכור לך. היה גם צוות משרדי אני מניחה. מי רשם את המספרים? איך היתה הפרוצדורה של קבלת הילד.

גב' נחמה: כשהיה מגיע לילד כמו במחלקה בבית חולים בהדסה בירושלים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: כלומר היה משרד של קבלה. היה משרד?

גב' נחמה: במחלקה, לא היו ממלאים במחלקה עצמה היו ממלאים את הפרטים שניתנו על ידי מי שהיה מביא את הילד.

עו"ד נחמני: לא זכור לך אדם, איש אדמינסטרציה שהיה בבית החולים ושהוא בעצם עזר לנהל את בית החולים?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: כי היו שני אנשים כאלה ישר ועוד אדם נוסף בן ישר סליחה.

גב' נחמה: לא זכור לי אפילו השם הזה.

עו"ד נחמני: שץ וישר.

גב' נחמה: שץ אני זוכרת מירושלים. אבל אני לא מקשרת אותו.

עו"ד נחמני: בתקופה שלך הוא לא היה.

גב' נחמה: אני לא אומרת שלא היה לא זכור לי. לא.

עו"ד נחמני: בואי נתחיל אז את אומרת שגם אפילו פיזית ערכת את

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

ההכנה לפתיחת בית החולים. עכשיו איך התקבלו אנשים מי
 הילדים בעצם שהתקבלו אליכם?

גב' נחמה: התקבלו ילדים מגיל צעיר ביותר אפילו אני זוכרת ילדים
 שלא נמולו אפילו עדיין. לא שלא נמולו כי הם עוד לא היו
 בני שבוע כי איחרו אולי במילה שלהם אבל הם היו מאד מאד
 קטנים.

עו"ד נחמני: מאיפה התקבלו זכור לך?

גב' נחמה: מהמחנה. מהמחנה.

עו"ד נחמני: כל ההתקבלות של הילדים היתה מהמחנה עצמו?

גב' נחמה: מהמחנה. אני לא יודעת אם זה בא מקופת חולים של המחנה,
 אם היתה שם מרפאה. אני לא זוכרת שהייתי שם במרפאה, אני
 זוכרת שהיה בית ילדים ששם היו ילדים נמצאים במשך היום.
 היתה אני זוכרת אבל גם היא כבר לא בחיים אני חושבת אחות
 ששמה היה אידה ויסוצקי שהיא היתה קשורה לעירית תל אביב,
 לויצ"ו וגם היה קשר איתנו היה איזה קשר אני לא יודעת אם
 זה היה מפני שהיא היתה גם אחראית על מעון הילדים ששם
 וגם היה לה קשר איתנו, היה קשר איתנו. לא שהיא היתה
 אחראית עלינו אבל עד כמה שזכור לי היה רק קשר איתנו.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: כלומר אידה ויסוצקי היתה שולחת את הילדים הקשר היה דרכה?

גב' נחמה: אני לא יודעת אם היא היתה שולחת. אבל היה קשר איתה בינה לבינינו כן.

עו"ד נחמני: הבנתי. כלומר הילדים היו,

גב' נחמה: היא היתה מופיעה מדי פעם למחלקה.

עו"ד נחמני: הילדים האלה לא היו מגיעים בצורה יזומה של ההורים אלא ממרפאות או מבתי ילדים.

גב' נחמה: זה אין לי מושג. זה אין לי מושג. אנחנו לא עבדנו בשטח.

עו"ד נחמני: לא. כלומר ילד בא, תראי פתיחת בית חולים זה דבר מאד שצריך להיות זכור כי את פותחת אותו. עכשיו ילדים הגיעו פיזית עם הורים? או עם אחות? אם בלי, או סך הכל הם הועברו על ידי איש,

גב' נחמה: גם הורים, גם הורים הביאו. גם הורים אני זוכרת. אני לא זוכרת שעל ידי אחיות. לא זוכרת על ידי אחיות. אז יכול להיות שהורים בלבד. מה שזכור לי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: מה שזכור לך זה הורים?

גב' נחמה: הורים הורים.

עו"ד נחמני: עכשיו כך ילד שהיה, את היית פעם במרפאה או במעון
הילדים או בבית הילדים בראש העין?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: לא.

גב' נחמה: לא זכור לי לא.

עו"ד נחמני: לפי ראיות שהיו גם כולל פרופסור מנדל הגיעו בצורה
לאו דוקא באמצעות ההורים הילדים לשם. הגיעו נשלחו
מהמרפאה נשלחו מבית הילדים. הקומוניקציה עם ההורים לא
היתה בדיוק, היא כמעט לא היתה.

גב' נחמה: אני זוכרת הורים מביאים. יכול להיות שהיו עוד דרכים.
אבל אני זוכרת,

עו"ד נחמני: מי עסק בפרוצדורה של קבלת הילד החולה?

גב' נחמה: אותה אחות שהיתה אחראית באותו יום על בתפקיד אחראי.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

אנחנו עבדנו בלי מגבלה של שעות. אותה אחות שהיתה
 אחראית,

עו"ד נחמני: את עסקת בזה בקבלת ילדים?

גב' נחמה: כן היינו מקבלים ילד. היה בא ילד והיינו מקבלים שמות.

עו"ד נחמני: ילד נכנס מה עשית? איזה פעולות עשית?

גב' נחמה: היה תיק של הילד. היה תיק. והיינו רושמים את הפרטים
 שנתבקשו שמה.

עו"ד נחמני: מה הם הפרטים?

גב' נחמה: שם של הילד, מה שאז כבר הדהים אותי. עד כמה שהשמות לא
 היו זה לא היה, זה בלט מאד שאין שם משפחה. כמעט ולא היה
 שם משפחה.

עו"ד נחמני: כלומר מה זאת אומרת אין שם משפחה. איך נרשם שם?

גב' נחמה: חסן. בן חסן נגיד, נגיד את זוכרת. יעיש בן יחיא, יחיא
 בן יעיש.

עו"ד נחמני: ואיך נרשם אם כך שם המשפחה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מכין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: נרשם בן. עד כמה שזכור לי בן.

עו"ד נחמני: אז שם המשפחה נהפך לבן,

גב' נחמה: אולי היו בודדים אבל לא זכור לי. אבל זה מאד בלט לי אז. אני לא זוכרת אם הם היו מביאים איזה נייר איתם או כשאנחנו, מי שהביא אותם שאלנו ומלאנו את הפרטים האלה.

עו"ד נחמני: הורים שבאים יש להם תעודת עולה. את ביקשת פעם תעודת עולה כדי לעשות רישום מדויק?

גב' נחמה: לא זכור לי, לא זכור לי.

עו"ד נחמני: אבל היה ידוע לך שיש תעודת עולה להורים. הלא סך הכל זה תעודה שהיתה צמודה.

גב' נחמה: לא זכור לי האקט הזה, לא זכור לי בכלל של להסתכל בתעודת,

עו"ד נחמני: למה לא אבל?

גב' נחמה: לא יודעת. אולי כן.

עו"ד נחמני: כשבאים לכל מקום כולל בנק מבקשים תעודה מזהה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: נכון.

עו"ד נחמני: ובבית החולים בהדסה עין כרם מבקשים עד היום בקבלת חולים תעודות מזהות.

גב' נחמה: אני לא יודעת, אין לי תשובה על כך. אני לא זוכרת שלא עשיתי את זה אבל אני גם לא זוכרת שכן עשיתי את זה.

עו"ד נחמני: השאלה איזה הנחיות קיבלתם לרישום שמות של ילדים. אם האבא אומר שזה שם המשפחה אז כך רשמתם?

גב' נחמה: כן כן.

עו"ד נחמני: ככה זה היה?

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: בלי צורך לוודא.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: את אומרת שגם היה רשום יכול להיות שהגיעו ילדים עם מסמכים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: יכול להיות שעם איזה טופס, עם איזה שהוא טופס יכול להיות שהגיעו ילדים עם איזה שהוא טופס.

עו"ד נחמני: כלומר את לא וידאת שם מדויק של ילד אלא על מה, אם רשום בטופס העתקת אותו.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: ואם האבא אמר שקוראים לו בן יעיש אז רשמת בן יעיש.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: זה מה שעשית.

גב' נחמה: כן. היה שם פרטי, היה שם פרטי אבל כדי לא להשאר רק עם שם פרטי גם היתה תוספת של בן מי הוא היה הילד.

עו"ד נחמני: האמא היתה רשומה גם?

גב' נחמה: לא זכור לי.

עו"ד נחמני: יש איזה פרט נוסף שהיה נרשם בגליון? הגיל של הילד?

גב' נחמה: אני משערת שכן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: כתובת. היכן באיזה צריף הוא נמצא?

גב' נחמה: לא. כתובת בפרוש לא. לא זכור לי שהיה נרשם. לצריף, הם גרו עד כמה שזכור לי גרו באוהלים. לא זכור לי,

עו"ד נחמני: עכשיו מדוע אני שואלת אותך את השאלות האלה כי העידו כאן לא עד אחד כולל פרופסור שמיר עצמו שכאשר ילד עמד להשתחרר היתה בעיה. את זוכרת דבר כזה?

גב' נחמה: לא. לא. אני לא זוכרת את בעיות השחרור. אני זוכרת את הקשר שלנו עם משרד המחנה. היה משרד במחנה שהיה אחראי עליו דוקטור פרוידנטל. אם אני לא טועה בשם. נתקלתם בשם הזה?

עו"ד נחמני: זה מה שזכור לך.

גב' נחמה: כן זה מה שזכור לי. אבל אם אני לא טועה. זה כל כך הרבה שנים מאז. אז למשל, אז אני לא זוכרת שבשביל לשחרר ילד הלכנו למשרד שבביל,

עו"ד נחמני: אז איזה פעולה עשיתם כדי לשחרר ילד?

גב' נחמה: אבל דרך המשרד עשינו פעולה כשהיו צריכים להעביר ילד

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

לבית חולים מחוץ למחנה. זאת אומרת שבית החולים לא יכול היה לענות על הצרכים הרפואיים עם איזה בדיקות נוספות אז היו מעבירים אותו, שולחים אותו ליפו לאיזה בית חולים אני לא יודעת אם זה דג'אני או צהלון. ואנחנו היינו ממלאים את הטופס של בית החולים טופס של הדסה. כל הטפסים היו של הדסה. היו ממלאים עם הפרטים שהיו בידינו. אם הרופא היה כותב את הבעיה. ואני זוכרת גם את עצמי אני חושבת שטלפון אפילו לא היה במחלקה. ואני זוכרת אותי הולכת עם ילדים ביד מעבירה אותם עם הטופס הזה מעבירה אותם לידי המשרד.

עו"ד נחמני: והם היו אחראים להעביר.

גב' נחמה: להעביר אותם כן.

עו"ד נחמני: כמה מקרים כאלה בתקופה שאת היית זכורים לך?

גב' נחמה: לא יכולה לנקוב במספר אבל היה. לא פעם הלכתי למשרד של המחנה.

עו"ד נחמני: כן אבל בואי נגיד ככה בממדים של שבוע אז כמה פעמים כאלה בשבוע זה היה? יכול להיות שתיים שלוש?

גב' נחמה: זה לא רק אני. אני חושבת שלא רק אני הייתי, זה לא היה

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

תפקיד שהוטל עלי דוקא או, אני מתארת לי שעוד עשו. מספר פעמים אני לא יכולה, קשה לי לנקוב במספר.

עו"ד נחמני: מתי העברתם ילד כאשר מצבו היה חמור והיה נזקק לטיפול,

גב' נחמה: כשמצבו היה יותר קשה כן.

עו"ד נחמני: נמרץ יותר. עכשיו מקרים כאלה לא היו אחד או שניים את אומרת שהיו.

גב' נחמה: כן היו יותר כן כן כן.

עו"ד נחמני: אפשר להגיד שזה עשרות מקרים כאלה היו בתקופה שהיית.

גב' נחמה: אני לא זוכרת שעשרות אני העברתי.

עו"ד נחמני: לא את אבל במקרים כאלה בכלל.

גב' נחמה: יכול להיות, יכול להיות.

עו"ד נחמני: יכול להיות. עכשיו במקרה כזה אני מבינה שגם לא היה לכם אפילו את הזמן ליצור קשר עם ההורים נכון.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: אנחנו לא עשינו. לא היה לנו שום קשר עם השדה.

עו"ד נחמני: כן. כלומר ילד כזה הועבר עם המסמך למשרד המחנה ולא חזר אליכם גם נכון? הילד לא חזר אליכם.

גב' נחמה: לא זוכרת מקרים שחזרו. לא זכור לי מקרים שחזרו אלינו.

עו"ד נחמני: קיבלתם אחר כך אינפורמציה ממשרד המחנה משהו על גורלו של הילד או,

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: לא התעניינתם יותר בילד.

גב' נחמה: לא לא אנחנו בזה סיימנו את התפקיד.

עו"ד נחמני: גם לא מבית החולים שאליו הועבר.

גב' נחמה: לא דווח לא. לא.

עו"ד נחמני: עכשיו היו גם מקרים וגם על כך היו עדויות אבל רציתי לדעת אם את מודעת או שזה היה בתקופתך היו גם מקרים שילד הבריא. ולא איתרו את ההורים את הבית. זכורים לך מקרים כאלה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: האמת שלא זכורים לי מקרים כאלה. לא זכור לי שאני טפלתי בשחרור של ילד הביתה.

עו"ד נחמני: לא זכור לך שטיפלת בשחרור?

גב' נחמה: לא. לא.

עו"ד נחמני: אבל יכל להיות תפקידך לשחרר ילד? או שזה לא היה תפקידך?

גב' נחמה: לא אני לא, לא זכור לי שאני, לא זכור לי שאני עשיתי,

עו"ד נחמני: ששיחררת ילד.

גב' נחמה: ששיחררתי ילד. כך שאני לא יודעת אם זה היה תפקידי או לא תפקידי. אבל בדרך כלל מה זה לשחרר ילד? אם רופא טוען שבמחלקה רגילה בתנאים רגילים רופא טוען שצריך לשחרר ילד אז ממלאים את הפרטים כל מה שצריך לגבי שחרור הילד. ואז מישהו בא לשחרר. כאן זה לא היה מקום שיש קבלת חולים ויש מחלקה ובאים לקבלת חולים כמו שהיום מקובל עם טופס שסודר כל הענין המשרדי האדמיניסטרטיבי,

עו"ד נחמני: כלומר את לא זוכרת ששיחררת ילד.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: לא. לא זוכרת.

עו"ד נחמני: זכור לך אם מישהו אחר שיחרר ילד או שזה לא זכור לך.

גב' נחמה: לא זכור לי לא. לא זכור לי.

עו"ד נחמני: גם לא זכור לך שילדים בריאים המשיכו להיות במחלקה
למרות שהם הבריאו?

גב' נחמה: לא. הם באו במצב כל כך קשה יש לי אפילו פה קטע מעתון
שצולם להדסה שם רואים איזה צורה שהילדים, חלק מהילדים
הגיעו בצורה כל כך,

עו"ד נחמני: אבל ילדים הבריאו גם נכון?

גב' נחמה: יש שגם הבריאו כן כן.

עו"ד נחמני: הבריאו.

גב' נחמה: כן. אני מתארת לי שגם הבריאו.

עו"ד נחמני: עכשיו וזאת השאלה שלי במקרה שהם הבריאו מה עשיתם
איתם?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: אני לא זכור לי. לא זכור לי התהליך של השחרור.

עו"ד נחמני: עכשיו אבל ההעברה לבית חולים כן זכור לך.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: כי את עשית את זה בעצמך.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: עכשיו אני מציגה לך פשוט עדות אולי זה ירענן את הזכרון שלך.

היו מקרים ואולי זה לא בתקופתך אז לא ירענן את זה הזכרון שלך שפרופסור מנדל עצמו מעיד עליהם ושיש גם תיעוד בתוך מסמכים שיש לנו מראש העין שבעצם ילדים נשארו הרבה זמן אחרי שהם הבריאו כי לא היה לאן להחזיר אותם. לא היתה כתובת ואז העבירו אותם למוסדות מחוץ לבית החולים. זכור לך דבר כזה?

גב' נחמה: לא. גם זה צורת שחרור. אבל היות ולא זכורה לי,

עו"ד נחמני: לא זכורה לך בעיה שילד בריא ונשאר בבית החולים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: לא לא.

עו"ד נחמני: ייתכן שזה היה בתקופה יותר מאוחרת ממך.

גב' נחמה: יכול להיות.

עו"ד נחמני: יש אפילו עובדה שם איזה נתון שילדה נשארה שנה שלמה
 מאוגוסט עד סיום כמעט סגירת בית החולים בבית החולים ורק
 אז העבירו אותה למוסד של ויצו כי לא היה מה לעשות איתה.
 אבל זה לא בתקופתך אז כך שאני,

גב' נחמה: לא זכור לי את זה.

עו"ד נחמני: לא מצפה שאת תזכרי את זה.

גב' נחמה: כנראה שהחודשיים שהייתי שם זה לא היה מספיק זמן בשביל
 שילדים יבראו אולי תוך החודשיים האלה.

עו"ד נחמני: עכשיו ככה כשאת אומרת שילדים הגיעו מאד חולים באיזה
 מחלות בעצם הגיעו לשם?

גב' נחמה: אחד הדברים הבולטים שהיו זה היתה אנמיה. ואז אני
 זוכרת שאמרו שזה כתוצאה ממלריה שהם סבלו שם.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: האנמיה היתה נפוצה באיזה גילאים של ילדים?

גב' נחמה: בכל הגילאים.

עו"ד נחמני: בכל הגילאים?

גב' נחמה: בכל הגילאים.

עו"ד נחמני: התחלת לומר שילדים אפילו בני ימים הגיעו. עד איזה
גיל הם הגיעו?

גב' נחמה: היו ילדים כבר די גדולים ששיחקו בצעצועים שהביאו להם.

עו"ד נחמני: זה אומר שנתיים שלוש.

גב' נחמה: כן אני חושבת.

עו"ד נחמני: אלה הגילאים.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: עכשיו האנמיה את אומרת היתה בכל הגילאים כל קבוצות
הגילאים.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: כן. אחד הדברים היתה אנמיה. היו כמובן בעיות דרכי הנשימה והיו בעיות עם דרכי עיכול עם התיבשויות.

עו"ד נחמני: כן אבל בתקופתך עדיין לא היתה מחלה מגיפה נכון? מגפתית?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: בתקופתך עוד לא.

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: כי היו תקופות שגם היו מגיפות אבל לא בתקופתך. אז את אומרת אנמיה. אנמיה בדרך כלל ידעתם לטפל בזה נכון?

גב' נחמה: אהה.

עו"ד נחמני: והילדים הבריאו מהאנמיה בדרך כלל.

גב' נחמה: באנמיה הדברים כבר היו די מסובכים.

עו"ד נחמני: אז תלוי באיזה רמת סיבוך הם הגיעו.

גב' נחמה: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: זכור לך, כשאת אומרת שילדים גם נפטרו נכון?

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: האם נפטרו הרבה ילדים?

גב' נחמה: נפטרו. אני לא יכולה לנקוב במספרים אני זוכרת אבל את הפעולה שלנו לסדר כי אנחנו קוראים לזה לסדר אחרי המוות.

עו"ד נחמני: מה? מה עשיתם?

גב' נחמה: כל מה שצריך לעשות לדאוג להכניס לתוך סדין. לדאוג שפרקי הידים יהיו ישרים. הפה יהיה סגור. דברים האלה הרפואיים. הסיעודיים ועוטפים ומכניסים,

עו"ד נחמני: לאן?

גב' נחמה: עוטפים. והיה חדרון, לא וטופס כמובן עם השם ועם הפרטים שהיו לנו שהיו מצמידים לגופה. והיה לנו חדרון קטן במחלקה.

עו"ד נחמני: מחוץ ל,

גב' נחמה: במחלקה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: במחלקה?

גב' נחמה: במחלקה איזה חדרון קטנטן קטנטן ששם היינו מניחים
ומודיעים למשרד של המחנה.

עו"ד נחמני: אהה. אבל לא היתה לכם שוב קומוניקציה עם הורים לכם
לא.

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: מורידים למשרד של המחנה,

גב' נחמה: לא אנחנו היינו אלה שצריכים להודיע.

עו"ד נחמני: בתקופתך היו מודיעים למשרד המחנה.

גב' נחמה: כן.

עו"ד נחמני: עכשיו ילדים בדרך כלל שנפטרו ידוע לנו מפרופסור
מנדל שבתקופה ברוב הזמן שהוא היה גם היו ניתוחי מתים.

בתקופתך זה היה?

גב' נחמה: ניתוחי מתים אצלנו?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: כן. בתקופתך זה היה, היתה גם רופאה מיוחדת שעשתה
נתיחת מותים?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: בתוך בית החולים עצמו.

גב' נחמה: לא. זה פעם ראשונה שאני,

עו"ד נחמני: כלומר זה לא היה בתקופתך.

גב' נחמה: זה פעם ראשונה שאני שומעת את זה בכלל.

עו"ד נחמני: כן. היו לכם הנחיות אבל כלומר לעטוף את הילדים
ולהעביר אותם למשרד פיזית.

גב' נחמה: לא לא לא.

עו"ד נחמני: מה היה אז?

גב' נחמה: אנחנו היינו מודיעים למשרד היו באים מהמשרד לקחת.

עו"ד נחמני: הם היו באים לקחת,

גב' נחמה: עם הטופס שלנו עם הפרטים שהיו ידועים לנו שהיינו
מצמידים לגופה.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: הבנתי. כלומר לפחות בתקופה של כחודשיים פלוס
 האחריות כי יותר מזה את לא יכולה להעיד.

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: האחריות של הפטירה היתה של משרד המחנה. זכורים לך
 שמות נוספים חוץ מפרוידנטל?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: ממשרד המחנה?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: לא. עכשיו כך ילדים נפטרו. ילדים הועברו לבתי חולים
 אחרים. זכורים לך מקרים שבהם התדפקו הורים על הדלת של
 בית החולים נכנסו ושאלו איפה הילדים שלנו?

גב' נחמה: תראי כל בעיית הביקורים של ההורים היתה מאד בעייתית.

עו"ד נחמני: למה?

גב' נחמה: מפני שהם בהתחלה נתנו להם להכנס למחלקה ולבקר ולא
 להיות אז לא היתה גישה שהורה צריך להיות ליד מיטת הילד.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

אבל לבקר לפחות לבוא לראות פעם ביום בשעות שנועדו לביקור כביכול הם מאד זועזעו מהאינפוזיות. אני זוכרת שזה היה בשבילם זעזוע לראות ילד עם אינפוזיה ילד עם פלזמה. ילד שוכב. והם רצו אפילו לנתק. לנתק את זה.

עו"ד נחמני: היו מקרים כאלה שזכורים לך?

גב' נחמה: לא לא לא שניתקו לא זכור לי. זכור לי לעומת זה מקרה שחבו פתחו דלת ולקחו את הילד. אבל אני אגיע לזה. ואז זה מאד הפריע לעבודה. אפילו בשעה הזאת שנועדה לביקור. ואז אנחנו הפסקנו להרשות להכנס רק מהחלון יכלו, ויכלו לקבל אינפורמציה בשעות מסוימות מה עם הילד.

עו"ד נחמני: הבנתי. עכשיו התקופה הזאת זה היה ממש עם פתיחת בית החולים או לקראת סיום?

גב' נחמה: אני מדברת על החודשיים שאני הייתי שם. אני לא יכולה,

עו"ד נחמני: כלומר זה היה כבר בהתחלה שאסרתם על ההורים להכנס?

גב' נחמה: אחרי אולי אחרי שבועיים.

עו"ד נחמני: ורוב הזמן בעצם שהיית שם אז ההורים לא הורשו להכנס.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: כבר לא הרשנו להורים להכנס.

עו"ד נחמני: לכל הגילים, לגבי כל הגילים לא הרשתם.

גב' נחמה: לכל הגילים. פשוט, עד כמה שזכור לי לא נתנו מהחלון יכולנו להראות להם יכולנו לעזור להם ילד שיכלו להרים אותו שהוא לא היה עם אינפוזיה ולהראות אותו להורים עשינו את זה. לגבי המקרה זה היה קשה מאד גם בשבילנו זה היה קשה מאד לא לתת להורה להכנס לראות את הילד.

עכשיו לגבי מה שהזכרתי הדלתות היו למעשה נעולות. אסור היה לפתוח אותם. אני זוכרת שהיתה עוד איזה, חוץ מהכניסה הראשית היתה עוד איזה דלת אחת באמצע הביתן ועוד איזה דלת לצד האחורי שלה.

אני זוכרת שהיה איזה אב שעלה ארצה לפני משפחתו. הוא כבר היה לבוש בבגדים חליפה אני זוכרת אותו. מזוקן עם תיק כבר הלך, הוא כבר כנראה גם עבד, כבר דיבר עברית שיכולנו לתקשר. והוא הביא יום אחד הוא הביא את הבת שלו שתעזור לו. בוגרת בת 17 אולי אני יודעת שהיא תעזור לנו. היא עזרה במטבח. והיות והיא הכירה את, במחנה והיא היתה אמינה עלינו אז היא הסתובבה גם במחלקה.

אני זוכרת שבשבת אחת היא פתחה את הדלת מבפנים ונכנסו הורים והוציאו ילד מהמיטה וברחו.

ואני זוכרת אותנו כל כך מזועזעים מהמקרה הזה שמישהו צעק אני לא ראיתי שעשו את האקט הזה. אבל כשהתחלנו לרוץ

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

אחריהם ורצנו החוצה זה היה בשבת בבוקר. ואז אני זוכרת את נדמה לי שזה היה דוקטור מנדל שאמר טוב כמה נרוץ אחריהם? מה נרוץ לחטוף מהם את הילד מהידיים? זה אבסורד. ואנחנו משאירים את המחלקה פתוחה. חזרנו למחלקה.

עו"ד נחמני: ולא דיווחתם למשרד?

גב' נחמה: כן דווח. אני לא זוכרת שאני, לא אני דיווחתי. אבל אני משערת,

עו"ד נחמני: הילד חזר למחלקה?

גב' נחמה: לא. לא עד כמה שזכור לי.

עו"ד נחמני: זכור לך באיזה מחלה הוא היה חולה?

גב' נחמה: לא.

כ.ה. מימון: זה היו ההורים תימנים או זרים?

גב' נחמה: תימנים תימנים. הבחורה,

כ.ה. מימון: יכול להיות שמישהו זר בא לקחת ילד לא?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: התימנים הם היו לא זוג הורים אחד היה. בחוץ כבר חיכה,
 היתה הפגנה שלמה של,

כ.ה. מימון: והם הלכו לילד מסוים?

גב' נחמה: כן. הלכו לילד מסוים שהחליטו שהוא לא, שמקומו לא
 רוצים שהוא יהיה בבית חולים.

עו"ד נחמני: עכשיו תגידי,

גב' נחמה: זה שבת מזעזעת

עו"ד נחמני: הנערה הזאת האם זכור לך שם המשפחה של אותו אדם? או
 שמה הפרטי של הנערה?

גב' נחמה: נדמה לי שיונה.

עו"ד נחמני: יונה?

גב' נחמה: נדמה לי כן.

עו"ד נחמני: היא היתה אז כבת 16.

גב' נחמה: 17.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: היא המשיכה בעבודתה?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: אין לך שום זכרון שם האבא הפרטי לפחות משהו?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: לא אין לך זכרון. יונה אבל זה מה שאת זוכרת.

גב' נחמה: לפי מה שזכור לי.

כ.ה. קובל: ועשיתם איזה פעולות כדי להחזיר את הילד בחזרה לבית
החולים?

גב' נחמה: הודענו למשרד.

כ.ה. קובל: זהו? ובזה זה הסתיים מבחינת בית החולים.

העדה בן שך: כן. מבחינת מה שזכור לי יכול להיות שהם ניסו שוב
פעם. זה הכל,

עו"ד נחמני: עכשיו הפעולה שעשיתם כלפי המשרד היתה בעל פה או
בכתב?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: במקרה הזה?

עו"ד נחמני: כן.

גב' נחמה: לא זכור לי.

עו"ד נחמני: לא זכור לך. עכשיו תראי מה שאת מספרת די מענין שהורים רצו לקחת ילדים בבית החולים ואני אגיד לך מדוע ויכול להיות שזה לא יתקשר לך או כן יתקשר לך. זכורה לך רופאה בשם דוקטור רוטנברג?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: זה לא היה בתקופתך. כי היא מתארת משהו דומה בתוך מכתב. היא כתבה מכתב תלונה לגבי פרופסור מנדל שייתכן שזה בתקופה יותר מאוחרת מהתקופה שאת עבדת. ובין היתר בקטע מסוים של מכתב התלונה שלה היא מתארת מצב שבו הורים מעוניינים לגנוב את הילדים, ורוצים להוציא את הילדים מבית החולים. וזה תופעה שנמשכה והיו כל הזמן נסיונות לקחת את הילדים מבית החולים. זה תופעה שהיתה כל התקופה בעצם.

גב' נחמה: תראי, למעשה זו אחת הסיבות גם שאנחנו חששנו מזה כניראה זה אחד הנימוקים אחת הסיבות שבגללם סגרנו את

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

הדלתות.

סליחה האב הזה, לאב הזה שהבת שלו עבדה היה גם כן ילד
 שמה ששכב.

עו"ד נחמני: באותה תקופה?

גב' נחמה: באותה תקופה. ולא יכולנו להסביר כמה שהטיפול הזה,
 הטיפול זיעזע אותם לראות אותם עם האינפוזיה עם הפלזמה
 של דם זה זיעזע אותם ואנחנו הסברנו שזה הטיפול. אבל זה
 היה כאילו שאנחנו נותנים לו הורגים את הילדים בדרך
 הטיפול הזאת.

עו"ד נחמני: האם זכור לך וגם זה מתוך מסמך שהיה בתוך החומר כאשר
 העדנו את פרופסור מנדל שהיתה בעיה בחיבור לאינפוזיה
 לגבי ילדים תימנים. כלומר אם היתה בעיה של הגיע ילד
 והיה צריך לתת לו להתערב ולתת לו אינפוזיה האינפוזיה
 בדרך כלל היתה מזיקה יותר מאשר מועילה במקרים מסוימים.
 זכור לך תופעה כזאת?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: יש איזה מכתב בתוך החומר שמצאנו שהיתה תופעה כזאת
 שרצו לחקור אותה גם לאחר מכן.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: לא זכור לי.

עו"ד נחמני: שילד הגיע במצב בינוני ומצבו הוחמר בעקבות זה ששמו
 לו אינפוזיה מפני שהיתה בעיה מחקרית אחר כך. לא זכור
 לך.

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: עכשיו ילד שנתתם לו את האינפוזיה באותו זמן הבריא
 בדרך כלל?

גב' נחמה: היו מקרים שהפסיקו את האינפוזיה כן. ודאי כן. שהפסיקו
 את האינפוזיה.

עו"ד נחמני: עכשיו למה לא יצרתם אני רק שואלת זה לא קשור אולי
 לחקירה למה לא יצרתם קומוניקציה עם ההורים כדי להסביר
 להם שזה ולא ליצור מין מצב שבמשך חודשים צובאים מאחורי
 הדלתות ורוצים לראות את הילדים ואסור להם לראות,

גב' נחמה: לא אנחנו הסברנו להם. אנחנו הסברנו להורים כל הורה
 שהיה מגיע היינו מסבירים לו. היינו מסבירים להורים.

עו"ד נחמני: והיו הורים שהיו שהשתכנעו שזה אכן הטיפול הנכון?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: היו הורים שהיו עומדים מאחורי הדלת ומסתכלים על הילד.

עו"ד נחמני: לא השאלה שלי את אומרת שהסברתם להורים. אבל אני מבינה שמשלב מסוים כשבועיים לאחר פתיחת בית החולים כבר הפסקתם להסביר,

גב' נחמה: לא לא היה קשר עם ההורים.

עו"ד נחמני: הסברתם מחדש.

גב' נחמה: היה קשר. ההורים יכלו היו פותחים דלת בשביל להסביר להורים מה מצב הילד.

עו"ד נחמני: כן אבל אני שואלת יש בזה כשאני רואה את זה בראיה רטרופקטיבית אחורנית איזה אכזריות מסוימת להעניש את כלל ההורים בגלל אולי שהורה אחד ניסה לחטוף ילד.

גב' נחמה: לא. החטיפה היה בשלב מאוחר יותר. סגרו את הדלתות לפני כן בגלל זה שהפריע והיה חשש שהם עשויים לחטוף את הילדים בגלל ההתנגדות שלהם מתוך חוסר ההבנה לטיפול הזה ואי אפשר היה להסביר.

עו"ד נחמני: אבל ניסיתם ליצור איזה קומוניקציה של מי שדובר את השפה שלהם בענין הזה?

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

גב' נחמה: הבחורה הזאת אגב היא עזרה קצת היא כבר ידעה קצת היא עזרה קצת.

עו"ד נחמני: הנערה הזאת.

גב' נחמה: הנערה הזאת כן היא עזרה קצת. היא ידעה קצת עברית. שהיא הובנה. עברית שלנו שהובנה על ידה. והיא יכלה ליצור קשר עם ההורים. ותראי זה שזה היה אכזרי היום אם את מסתכלת אחורה זה אכזרי גם בבית חולים הדסה בהר הצופים שלא נתנו להורה לשבת על יד הילד אלא לבוא פעם ביום לראות אותו. זה מצמרר היום.

עו"ד נחמני: עכשיו האם היו ביקורים בתקופתך של, בדרך כלל בהדסה יש הרבה ביקורים של מתנדבים של תורמים של מי שמחזיק את בית החולים בקיצור נשות הדסה וכו' האם גם ביקורים כאלה היו בתקופתך?

גב' נחמה: היה פעם אחת אני זוכרת ביקור גדול ואחר כך זה פורסם בעתון של הדסה עם תמונות.

עו"ד נחמני: עכשיו זה ביקור של נשות הדסה? של נשים?

גב' נחמה: כן. היו כמה נשים שבאו וצילמו. משהו היה שיחד עם צילום. זאת אומרת אני לא זוכרת, לא צילמו אותם בעיתון

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

לא מופיעות הם. אבל אני זוכרת שהיה איזה ביקור ואני
 זוכרת שצילמו אותנו.

עו"ד נחמני: כלומר זה היה חד פעמי בתקופתך?

גב' נחמה: פעם אחת, פעם אחת שזכור לי.

עו"ד נחמני: עכשיו האם היתה התענינות של הנשים האלה בילדים מעבר
 להסתכל,

גב' נחמה: לא אני לא זכור לי שום דבר כזה.

עו"ד נחמני: אני אגיד לך מדוע אני שואלת כי היתה איזה עדות של
 אחת מהאחיות בבית החולים אחר לא בראש העין שהעידה על כך
 שבתקופה של כשבועיים ימים באו נשים מחוץ לארץ מתנדבות,
 נשים מחוץ לארץ לראות ילדים בסופו של דבר נודע שגם חלק
 מהילדים גם הוצאו מבית החולים ויכולים להסיק מכך שהם
 נלקחו לאימוץ וכו' וכו'. האם תופעה כזו לא יכלה להיות
 גם בביקור הזה?

גב' נחמה: אם בכלל הביקור של נשות הדסה, לא לא זכור לי שהיה
 איזה. בכלל הביקור של נשות הדסה היה יחד עם אולי היה
 מישהו. האמת היא אני,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: השאלה אם יכולת לדעת על זה?

גב' נחמה: לא לא היו ביקורים. לא היו ביקורים. אני גם לא זוכרת למעשה אם הצלם שהיה ועוד מישהו שהתלווה אליו היו מנשים מחוץ לארץ או עם יחסי ציבור של בית החולים שלנו. האמת שאני לא יכולה לענות לך.

עו"ד נחמני: עכשיו כשהיה ביקור כזה זכור לך אם היתה קומוניקציה עם ויצו? כי הזכרת איזה גברת שהיה לה קומוניקציה אידה,

גב' נחמה: אידה ויסוצקי?

עו"ד נחמני: כן.

גב' נחמה: אידה ויסוצקי היא היתה אחות. אידה ויסוצקי.

עו"ד נחמני: היא היתה בביקור הזה?

גב' נחמה: לא זכור לי.

עו"ד נחמני: לא זכור לך.

גב' נחמה: לא לא. לא חושבת, לא חושבת. בעיקר זה הצלם אולי איזה מישהו בודד שהתלווה אליו, שני אנשים בוודאי זה לא היה,

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

זה לא היתה איזה משלחת שזה בלט לעין שבאו להסתכל בפלא
 הגדול הזה.

עו"ד נחמני: כן. היה לך קשר בשנים או לאחר מכן עם נעמי ועם
 זיוה? היתן חברות?

גב' נחמה: כן. אנחנו בנות אותו מחזור.

עו"ד נחמני: ואתם עדיין בקשרים?

גב' נחמה: אנחנו בקשר. לא נפגשות לעתים מזומנות אבל אנחנו בקשר
 כן.

עו"ד נחמני: ידעת שהן צריכות להעיד היום בבית המשפט? בועדה?

גב' נחמה: כן. אתמול במקרה אני צלצלתי להגיד לנעמי שאני נוסעת
 אהיה היום בירושלים ואז היא אמרה לי שגם אני הולכת
 היום.

עו"ד נחמני: כן. מישהו כאן בקהל הביא לי צילום השאלה אם תוכלי
 לזהות אני לא יודעת אם זה מהתקופה שלך אבל נעשה נסיון
 לפחות.

גב' נחמה: לא את האחיות.

ועדת החקירה הממלכתית לענין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 19 בדצמבר 1996

עו"ד נחמני: לא את האחיות ולא את הילדים?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: האחיות לא מוכרות לך.

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: בתקופתך האם גם היו אחיות שהם לא ישראליות מחוץ
לארץ מארצות הברית?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: לא בתקופתך. שמעת אבל על תופעה כזו בהדסה שהגיעו גם
אחיות מחוץ לארץ?

גב' נחמה: לא.

עו"ד נחמני: בכלל?

גב' נחמה: אני אחר כך לא חזרתי יותר לעבוד בהדסה בשרותי הבריאות
עברתי לשרותי בריאות הציבור.

עו"ד נחמני: הבנתי. אין לי יותר שאלות לעדה.

היו"ר: תודה רבה לך.